

Чудни събития

(разказъ на единъ римски войникъ)

Това се случи три години преди смъртта на императора Тиверия. Нашата рота тогава бѣше въ Иерусалимъ. По заповѣдъ на Пилата Понтийски, азъ и единадесетъ мои другари отидохме да пазимъ тѣлото на Иисуса отъ Назаретъ, погребанъ въ градината на Иосифа Ариматейски.

Настъпи нощъ. Тъмнината ставаше все по-гъста и по-гъста. Луната бѣ скрита въ тъмни облаци и нито веднажъ не се показа. Почна да става хладно. Царуваше необикновена тишина.

Изведнажъ усѣтихме почвата подъ краката ни да се люлъбе. Скалата, до която стояхме, сжщо почна страхотно да се клати. Камъкътъ, поставенъ при вратата гробни, падна и оттамъ се излѣ потокъ ярка свѣтлина.

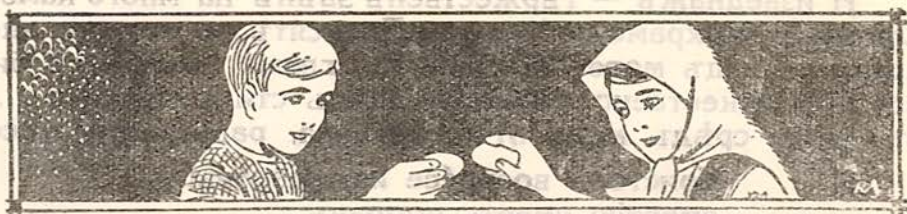
Върху камъка се появи Христосъ!... Той цѣлъ бѣ обкръженъ отъ чудно сияние. На лѣвото Му рамо се спущаше бѣлоснѣжна повивка. Дѣсната ржка бѣше протегната напредъ, като че благославяше земята. Очитѣ обърнати къмъ небето. На кроткото лице се отразяваше безкрайно блаженство!

— Наистина Той е Месия, Спасителътъ, — помислихъ си веднага азъ . . .

Нѣкои отъ насъ почнаха да бѣгатъ, други стояха вцепени отъ ужасъ и очудване. Азъ сжщо изгубихъ съзнание . . .

Дойдохъ на себе си едва призори и видѣхъ на десетина крачки една скромнооблечена жена, приседнала до входа на гробницата. Жената тихо ридаеше.

Тя бѣше, както после научихъ, Мария Магдалина.

Великдень

Праздникъ свѣтълъ и голѣмъ иде бодъръ, премѣненъ:

съ кошница яйца червени, сини, шарени, зелени, и съ бонбони, козунакъ! —

На децата гостъ е драгъ; носи радости, наслади, нови дрешки, шоколади, че е свѣтълъ, веселъ день и се казва Великдень! —

Цвѣтница

Хайде, ставайте дечица!

И отъ клончета върбица колелца си изплетете!

На дѣсчица ги сложете, и въ рѣката ги хвърлете!

Туй що трѣгне най-напредъ носи най-голѣмъ късметъ.

На когото то се случи, ще се радва отъ сърце.

За Великдень ще получи най-голѣмото яйце!